

Aktuálně z Trapsaveckých luhů a hájů:

- Na stránkách Nakladatelství lidové Noviny <http://www.nln.cz/> se poprvé objevila v edičním plánu bližší informace o připravované knize

Trampská kronika

.

Jak se hraje na hrdlořeza

Uprostřed noci, s hlavou a srdcem ještě plnými zážitků z minulého dne, nastupoval Mad na nádraží ve Zdicích do rychlíku směr Praha a pak směr domů. Oči se mu klížily únavou, nohy bolely od kdovíkolikakilometrového maratónu, který byl nucen podstoupit ve snaze chytit právě tento vlak. Má štěstí, poslední vagón se zdá být prázdnější. Sesune se někde na volné místo a dá si "dvacet na ucho". Hrozně nerad sedává v kupé, lidé jdou v něm takoví upjatí a velice těžko se v té atmosféře navazují známosti. Ale teď je to jedno. Kupé nekupé. Spát, spát, spát - to je jeho jediná snaha. Tak které kupé vybrat? Třeba tohle, tam je tma. Opatrně otevřít (přece nevzbudí všechny spáče), rozhrnout potichu záclonky a očima oslepenýma od světla z chodbičky najít volný flíček k zalehnutí. Vtom Mad strnul jako solný sloup. Vytřeštil bulvy do tmy, vyjel a leknutím upustil chlebník.

Před jeho vyvalenými zraky vystupoval ze tmy obrázek jako z hororu. Po stěnách "komnaty" totiž hnízdilo hejno obrovských netopýrů. Drápy zaseknuté do stropu, s hlavou dolů tu tiše viseli, snad spící, snad číhající na příští oběť.

"?Je tu průvodčí?" zachrčelo to z jedné visící bytosti, načež její závěs povolil a celá ta hmota se za ohlušujícího rachotu sesypala na podlahu. "Hruška, hruška, shnilá hruška!!!" rozezněl se v tu ránu hurónský řev ze všech stran a Mada oslepilo prudké světlo. Někdo rozsvítil.

"Jé, to není průvodčí!" zajásal Madovi vstříc dívčí hlas.

"Božíčku, to je klika!" řval, zalykaje se smíchy nejbližší netopýr. Teprve nyní vrátilo milosrdné

světlo pohádkovou komnatu zpět do světa lidí. Před Madem se na podlaze a na sedadlech zmítalo v bujném veselí čtvero cestujících mladšího data narození.

"Co tady blázníte?!" nepřestával kulit oči Mad. "Klídek, občane," spustil dvoumetrový kolohnát, tenký jako chmelová tyč, "právě jste měl možnost na vlastní voči spatřit Pražskou kvartu v akci." "Co mu vykáš, Trdlo. Dyť se mrkni, dyť je to vandrák!" ozvalo se neskutečně pihovaté a zrzavé strašidlo neurčitého pohlaví. "Hlavně, že to není ten cvaklístek!" smála se střapatá zlatovláška, které zrovna čtvrtý z party, na první pohled docela tuctový, hnědovlasý a modrooký kluk, pomáhal zvednout se ze země na nohy.

"No vy ste mi pěkně čtyřlístek!" vzpomínal se Mad. Sundal se zad batoh a vyhodil ho nahoru na kovovou odkládací plochu mezi červené krosny. Ihned poznal typickou výstroj spolucestujících. "Horolezci, že jo?" "Inteligent!" pochválil ho přehnaně uznale zrzek. "A co ste to prováděli?" zajímal se hned Mad. Únava z něj po prožitém šoku spadla, mozek zase začal vnímat na plné obrátky. "Počkejte, já mu to vysvětlím," zarazila zlatovláška velitelským gestem už už se otevírající pusy kamarádů. "Hráli jsme takovou fajn hru. Menuje se to Na hrušky. To se všichni pověsej za špičky na nohách tajdle na věšáky, co sou na nich krosny. Rukama se chytěj pod kolenama ?a visej?a visej?, až přijde podzim a první hruška dozraje a spadne?" "?anebo přijde průvodčí a vyhodí nás z vlaku!" vpadla jí do řeči chmelová tyč. "No a kvůli tobě sem teď shnilá hruška?" pokračovala brebentivě zlatovláška, "?klidně si sem vtrhneš a já se lekla, že de cvaklístek?" "Kdo že de?" podivil se Mad. "No průvodčí přece!" odsekla, "a za trest si s náma zahraješ taky!" Nápad střapaté zlatovlášky vzbudil souhlasnou bouři. Mad se pro jistotu ani nepokusil bránit. Byl to opravdu zážitek, viset hlavou dolů a v duchu si vytloukat bolest z hlavy řevem: "Nebudu shnilá hruška! Nebudu přece shnilá hruška!"

"Hele, Made, my známe ještě jednu fajn hru," zazubila se na nového kamaráda zrzatá bytost, z níž se po hře Na hrušky a následném přestavování vylíhnul překrásně ukecaný kluk s přezdívkou Rez. "Máš bezpochyby na mysli Aviatika," zamlaskal dvoumetrový kamarád Trdlo. "Klepnul jsi hřebíček na hlavičku, hochu," s šelmovským zábleskem v očích přisvědčil Rez. "Maso!" ocenil chystanou zábavu málomluvný vedoucí celé horolezecké party s případnou přezdívkou Maso. "Jejdanečky, moje oblíbená!" omdlávala naoko Letuška (zlatovlasá růže horolezeckého čtyřlístku dostala svou přezdívkou prý již kdysi dávno, při svých prvních horolezeckých pokusech). Mad podle dychtivého výrazu kluků a Letuščiny naskakující husí kůže začal tušit, že hra Na hrušky byla proti chystanému Aviatikovi procházkou v růžové zahradě.

Vlak začal brzdit. Přijížděli do Berouna. maso mezitím odepjal z krosny tenké lano a na konci spletl velký uzel. Celé lano navlékl na lavičku a pravou popadl zbytek provazu asi metr pod

uzlem. Vlak zastavil. Mad musel uznat, že vše mají perfektně secvičeno. Maso s Rezem se vyřítili ven, každý na opačnou stranu vagónu. maso roztočil uzel nad hlavou a mrštil jím přes vagón. Tam ho polapil Rez, párkrát zatáhl a hodil uzel s dostatečnou zásobou lana Letušce, stojící v okně. Ta podala bleskově uzel Trdlu, který už v ruce svíral druhý konec provazu. Rozmotal velký uzel a oba konce provazu spojil. Akce netrvala déle než minutu. Napříč vlakem - mezi okny v chodbičce a v kupé a po střeše vagónu - se táhlo pevné oko lana. Průvodčí někde daleko vepředu odmával zelenou lampičkou, vlak se dal pomalu do pohybu a za pár chvil opustil spící Beroun.

"Tak, a teď ti to vysvětlíme," ujal se slova znovu Rez. "Principem týhle ryze horolezecký hry je prostě za jízdy přelézt střechu tohoto vagónu? nevyvaluj na mně voči, nejsi první, s kým to zkoušíme?"

"Zatím se všichni zabili!" vpadnul do Rezova monologu Trdlo.

"Blbost, Trdlo, nestraš ho, je to brnkačka? Jo, a proč se ta hra menuje Aviatik poznáš tam nahoře na střeše."

První šel Maso. S ledovým klidem Angličana se přes skobu a krátký provázek připnul k velkému oku, vystoupil na okno, pokynul všem vznešeně pravicí, prohlásil své oblíbené slovo "Maso," natáhl se co nejvýše, odrazil se od okna a zmizel v hlubině černé tmy nad střechou. "Lezl čistě," liboval si Trdlo, "skoro se nedržel lana!" Ozvalo se zabouchání na střechu. "Už plachtí!" vypískla Letuška. Za pár okamžiků se v okénku na chodbě objevily nohy a za nimi celý velký Maso. Ošlehaný větrem a promočený začínajícím deštěm. Vysíleně se sesul na sedadlo. "Jsi na řadě!" vyzývavě se po Madovi otočil Rez. "Cože, já? Vždyť tam venku leje! ?Já nikdy nikam v životě nevylez! ?No, dobře tedy, ?a můžu se držet lana?" "No, seš začátečník, jak my říkáme, zelenej zajíc, tak ti to ponejprv dovolíme," vytáhla se Letuška.

Madovi vyrazil na čele studený pot a ruce se začaly třást, ač jim v duchu poroučel pravý opak. Připnul se na velké oko, naposled se rozhlédl po útulném kupé, a pak vystoupil do éteru.

V tu ránu byl mokrý jako myš. zatahal za lano. Drželo pevně, vevnitř v kupé na něm totiž visela celá Pražská kvarta. začal ručkovat nahoru. Vítr ho bičoval jako nevolníka, déšť ho máčel ve studené koupeli. Ujela mu ruka. Ale ještě se stačil přísát ke kulaté střeše vagónu. "Zdá se, že

O Trampské kronice + Jak se hraje na hrdlořeza

Napsal uživatel Karel Mad Koliáš
Pátek, 24 Červen 2005 04:01

můj anděl strážný nechrní," pomyslel si a znovu zabral. Prsty mu praštěly a nohama marně hledal oporu. Jak se tam mohl ten Maso dostat?? Na vrchol střechy mu chyběly tak čtyři hrábnutí a najednou měl pocit, že už to nedokáže. Síly byly pryč, prsty už skoro necítil. "Musím, musím! Nejsem shnilá hruška," zařvalo to v něm. Hrábnul znova, znova a zase, a najednou mu vítr oderval ztuhlé ruce od lana. Mad chvílemi plachtil a chvílemi bil tělem o střechu vagónu, svázán s životem jen tenkou šňůrou horolezeckého lana. Na chvíli si uvědomil, že vlak projíždí nějakou vískou, kolem něho zazářilo pár světelných bodů, a pak se vše znovu propadlo do vražedné tmy.

To, jak se dostal do životem kypícího kupé, si začal uvědomovat, až když přes něj Letuška přehodila svůj huňatý rozehřátý kabátek. Zachránil ho jen pud sebezáchovy a všudypřítomný anděl strážný. Ty dřevěné, vybělené pahýly prstů s několika pramínky červené horké krve to nemohly dokázat.

"Helemese, kamaráda Mada to nějak zmohlo?" "ale dokázal to! Není to žádný béčko?" "no, zřízenej je pěkně?" "jako šílenej aviatik?" Kolem Mada se ozývaly hlasy a on je vnímal jen na půl ucha. "Já žiju, lidi?" nechápavým očima zíral do rozesmátých tváří. "Co bys nežil, člověče," zamlaskal Trdlo, "vždyť to přece byla úplná brnkačka. Ten pravej křest ohněm přijde teprve teď. Znáš hru Na hrdlořeza? To je teprve maso?" "Průvodčí! Jde průvodčí!" vypískla v tu chvíli, když se o Mada pokoušely mdloby, Letuška. "Rychle smotat provaz!"

Tmu za oknem prořízly stovky světelných bodů. "Praha?" ulehčeně si vydechl Mad, "a já budu přestupovat!"

Když si Mad po letech na tento zážitek vzpomíná, vždy ho v koutku duše zabolí Rezova výčitka: "Tak, a teď už se nikdy nedovíš, jak se hraje Na hrdlořeza!"

Karel Mad Koliáš, Přerov, Trapsavec 1989, 2. místo próza nad 23 let